

ΤΗ:
ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΩ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ
ΤΗΣ
« ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ »

ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙ ΔΕΣΠΟΙΝΗ

Ε. Μ. Α.

Ἀθηναίε.

I.

Η πτέρυξ τοῦ σκότους ἠπλώθη τελεία:
Μορρεὺς ἐπιψαύει τὰ βλέφαρα πάντων.
Κοιμίζων τὴν θλίψιν, πλανῶν τὴν χαρὰν των
Ἐν πλήρ' ἡρεμίας.

Ἡ Φύσις, ποδὶ ἐλαφρῶ, ἄνευ φρίκης,
Ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, σιγῆς βαθυτάτης,
Τῆς κλίνης δραπέτις, χωρεῖ ὑπνοβάτις,
Εἰς πρόθυρα λύκης.

Ὠραία παρθένος, ποῦ βαίνεις τὸν πόδα;
Πνιγμοὶ θαλασσῶν ἢ στοιχεῖα ὄργιλα
Δὲν εἶναι τοῦ Ἐαρος δρόσοι καὶ φίλα
Τοῦ δρόμου σου ῥόδα!

II.

Ἀντίληψιν τοίαν φωνῆς ἀηθέρος
Καθ' ὕπνου βαθεῖς ἢ ψυχῆ μου προήγε·
Πλὴν τόμμα, στιγμαὶ ὡς παρήλθον ἔλιγαι,
Ἄρφυνισ' ὁ χρόνος.

Παράδοξον, εἶπον, τὸ ψαβεῖν καθ' ὕπνον
Καὶ χρόνου καὶ τόπου γυμνάς ἀληθείας!...
Ἐνίστε φλέγει τὸ πῦρ τῆς καρδίας
Αἰθέριον δεῖπνον.

Καὶ ἔδην ταχὺς πρὸς κηπαῖαν θυρίδα,
Παρ' ἣ' ἐκελάδει ἀβρά Φιλομήλια,
Ἐλάτας χλωρὰς τίθεμένη τὰ φύλλα,
Ὡς μόνην αἰγίδα.

Πτεροῦ θροῦς τοῦ μέλους ἀνείλε τὸ νῆμα·
 Αὐτὴ ἐπετάσθη εἰς ἄγνωστον κλῶνα
 Καὶ μόλις τὰ ὦτα διέσωσαν μόνα
 Τῶν φθόγγων τῆς θρύμμα.

Ἐπάρχει που Γῆς αἰσθητὴ εὐτυχία,
 Ἐν ἡ ἀηδόνων μολπῶν σιωνίως
 Ἀκούων, κορέννυται μέθης ὁ βίος
 Καὶ φεύγ' ἡ πικρία;

III.

Ἐνῷ ἀνθρώπων, ἡ Ἔως ἐράνη,
 Ἐπὶ τῆς τραπέζης μου χέουσα φάος...
 Ἐκεῖ τῆς «Ποικίλης Στοῦς» φιλολόως
 Τὸ δένδρον βλαστάνει.

Ἐσχάτως πυκνόκαρπον εὔρον ἐκεῖνο,
 Τοὺς κλάδους ἐκτείνον κομώντας φύλλοις·
 Πλήν τίνος εἰρημὸν μελωδίας αἰμιύλης
 Ἐντὸς διακρίνω;

ᾠ Σὺ, Φιλομήλα, μολπῆς ὑπερτέρας
 Καὶ θάλπους, ὃ ψύχουσι κρένα καὶ ἄρσοι,
 Ἐθὼν ἀηδόνες νυκτὸς ψάλλται ὦσι,
 Σὺ εἶ καὶ ἡμέρας.

Καὶ ἔντως «τοῦ Ἔαρος καὶ τοῦ Χειμῶνος
 «Ἡμέραι παρήλθον ἐν τάχει πνοῆς
 «Καὶ νέος ἀνέτειλεν αὐθις ὁ χρόνος,
 «Κλωστήρ πτυχῶν νέων ἐν βίβλῳ ζωῆς.

« Τὸ δῆλον συγκρούπει ἐν τοῖς ἐνδομύχοις
 « Καὶ εἶθε Ὀρίζων πρὸ Σοῦ ζωηρὸς
 Αὐγάλοι μεϊδιάμα εὖνουν τῆς τύχης
 Ἐπὶ Οὐρανόν, λειτουργοῦντα φαιδρῶς. » (*)

Τοιαύτην εὐχὴν, ἀντηχώ τῆς ἀδύσσου,
 Κρατῆρες προτάσσουσι τρεῖς ζωροῦ σίνου,
 Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ λειδίης χαρμοσύνου
 ΕΝ Τῇ ἙΟΡΤῇ ΣΟΥ.

*Ἐγγραφοῦ ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 21 Μαΐου 1885.

Σ. Ν. ΖΑΒΙΤΣΑΝΟΣ.

(*) Ἴδε Π. Στοῦς, ἔτος 1885 ἐν σελ. 478.

Σ. Π. Σ. Εἰς τον ἐξάριστον φίλον κ. Σ. Ν. Ζαβιτσανόν, ἄνδρα πολυτίμων αἰσθημάτων καὶ ἀξίας, ἀπονέμομεν πᾶς εὐκρινεῖς ἡμῶν εὐχαριστίας.